

praksis, finder udvalget ingen anledning til at ændre den.

§ 6:

Egentlig lægebehandling er skolelægen uvedkommende. Trænger et barn til lægebehandling, henvises det til en praktiserende læge.

Bemærkningen om, at et barn, der trænger til lægebehandling, henvises til en praktiserende læge, fortolkes i al almindelighed som, at barnet skal henvises til forældrenes eller sin egen læge, hvorfor udvalget ikke finder det nødvendigt at præcisere denne passus.

§ 7:

Det er en betingelse for ansættelse som skolelæge, at vedkommende har gennemgået et af undervisningsministeriet indrettet kursus i skolehygiejne.

Herfra kan sundhedsstyrelsen meddele dispensation.

Der var nogen diskussion om denne paragraf, som man fra Dansk skolelægeforenings side havde ønsket udformet således: „Det er en betingelse for ansættelse som skolelæge, at vedkommende har gennemgået eller ved første lejlighed vil gennemgå et af undervisningsministeriet indrettet kursus i skolehygiejne. Sundhedsstyrelsen kan meddele dispensation.“

Da såvel undervisningsministeriet som sundhedsstyrelsen fortolker paragraffens ordlyd i overensstemmelse med skolelægeforeningens forslag, enedes man om ikke at foreslå ændringer her.

§ 8:

Bestemmelse om skolelægeordning i København i overensstemmelse med de i denne lov givne regler træffes af kommunalbestyrelsen med sundhedsstyrelsens godkendelse.

Udvalget mener, at denne paragraf formelt hører hjemme som selvstændigt stykke under § 10, man man finder dog ingen anledning til at foreslå paragraffens nuværende placering ændret.

§ 9, stk. 1:

Skolelægen står uden for København under tilsyn af amtslægen. Hvor amtslægen ved lovens ikrafttræden er ansat som skolelæge, træffes der af undervisningsministeren efter forhandling med sundhedsstyrelsen bestemmelse om, hvorledes forholdet

skal ordnes. Fremtidig må amtslæger ikke ansættes som skolelæger eller skoleoverlæger.

Udvalget finder, at lovens krav om, at amtslæger ikke må ansættes som skolelæger eller skoleoverlæger, bør frafaldes. Dette sunspunkt understøttes af, at landets amtslæger er de eneste, der lokalt har tilsyn med skolelægeordningen, for så vidt der ikke er skoleoverlæge. Man understreger i den forbindelse, at et tilsyn vinder ved, at den pågældende amtslæge selv er skolelæge og således i praksis får lejlighed til at vurdere de problemer, skolelægeordningen omfatter.

Da erfaringerne har vist, at der ikke er vanskeligheder forbundet med en sådan ordning, foreslår udvalget, at § 9, stk. 1, ændres derhen, at de to sidste punktummer udgår.

§ 9, stk. 2:

I større byer eller for et amt kan der ansættes en skoleoverlæge, der da fører tilsyn med alle skolelæger i byen eller amtet.

Udvalget har drøftet at foreslå etablering af en stilling som landsskoleoverlæge, idet man mener, at man gennem en fælles leder af hele landets skolelægevæsen bedre end ved nogen anden enkelt-foranstaltning kunne sikre den ensartethed i det skolehygiejniske arbejde, som den nuværende ordning tilsigter, og i det hele taget på mere effektiv måde yderligere kunne forbedre og udbygge dette arbejde.

Da man imidlertid i udvalget har indtryk af, at der næppe for tiden er mulighed for at få oprettet en sådan stilling, mener et flertal af udvalget, at man først bør udbygge det i loven forudsete system med skoleoverlæger i byer og amter, før man vil anbefale oprettelsen af en stilling som landsskoleoverlæge. Hermed har udvalget ikke ønsket at skrinlægge tanken om etablering af en landsskoleoverlægestilling, men man mener, at dette spørgsmål bør tages op igen på et senere tidspunkt.

Udvalget peger i den forbindelse på, at der, trods lovens hensigt med at give skolelægevirksomheden en fast ramme gennem oprettelse af skoleoverlægestillinger, kun findes 2 skoleoverlæger, nemlig i København og Århus.

En vægtig årsag til, at der ikke er etableret flere skoleoverlægestillinger, er forment-